

φάς, ὅτι διὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἐχαλαρώθη πρὸς κερδὸν ἢ ἐπιχειρήσις, ἢ δὲ Κυβέρνησις ἐταράχθη τοσοῦτον ἐκ τῆς αἰφνιδίας ταύτης κινήσεως πάντων τῶν πνευματικῶν, ὥστε ὑρίσκατο εἰς ἀμηχανίαν, ὡς μὴ ἔχουσα πλέον τῶν 400 στρατιωτικῶν καθ' ὅλην τὴν ἀποικίαν, ἐκτὸς τῆς ἐρίπου καὶ πεζῆς ἀστνομίας. Ἐπειτα ἐλέγετο ὅτι καὶ ἡ χρυσίτι· γῆ ἐκτείνετο εἰς μεγίστην ἐπιφάνειαν· ἦτο δὲ ἀάγκη νὰ ἐξασφαλισθῶσι δι' ἐνόπλου δυνάμεως καὶ τὰ δημόσια καὶ τὰ ἰδιωτικὰ κτήματα, ἐμποδιζομένων τῶν τοιχοθιωκτῶν νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἀνασκαφὰς ἐπὶ ξένου τόπου.

Ἐν τούτοις γεωργὸς τυχῶν εἰς τὰ περίε τῆς Βαθούρας ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Ἀρχὴν ὅτι τῷ ὄντι εὐρέθη χρυσὸς καὶ τετρακόσιοι ἤδη ἄνθρωποι τὸν ἀνεζήτησαν, μὴ ἔχοντες ἄλλο χεῖρας ἄλλο παρὰ καττιτερίνην δοιδίκα (χουλίαν).

Ἀμείσως τότε ὁ Τοπάρχης ἐξέδωκε τὸ ἀκόλουθον θέσπισμα.

α' Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον τὰ χρυσῶν μεταλλεῖα, καθὼς τὰ εὐρεσκόμενα ἐπὶ τῆς νέας Καμβρίας, εἶτε ἐπὶ ἰθνηκῶν, εἶτε ἐπὶ ἰδιοκτητῶν γαιῶν ἀνήκουσιν εἰς τὸ στέμμα (!)

Ἐπληροφόρηθ' ὅτι ἐπὶ τοῦ ἔδαφους καὶ ὑπὸ τὸ ἔδαφος τοῦ νομοῦ Βαθούρας καὶ ἄλλων τόπων ὑπάρχει χρυσὸς, καὶ τινες ἤρχισαν ἤδη, ἢ θέλουσιν ἀρχίσει νὰ ἐξερύξωσιν αὐτὸν πρὸς ἴδιον ἑαυτῶν μόνον, ὃ φελοῦ ἀνευ ἀδείας τῆς Βασιλείσεως.

Διακρῦτῶτα δημοσίως διὰ τοῦ παρόντος ὅτι ὅσοι ποτὲ μεταλλεύσωσι χρυσὸν, ἢ χρυσίτιν γῆν ἐπὶ τῶν εἰρημένων τόπων ἀνευ προηγηθείσης ἀδείας θέλουσι καταδικωθῆ ὡς ἐγκληματίαι.

Ἀναγγέλλω δὲ προσέτι ὅτι προσεχῶς θελοῦσι δημοσιευθῆ οἱ ἀιαγκῆτοι ἐπὶ τῆς παρουσίας περιτάσεως κα- νονισμοί.

Κάρολος Φιλέρω ἀντιπάρχος.

Τούτων γενομένων ὁ Νομάρχης δὲν εἰδύνατο, οὔτε σύμφερε νὰ ἀπαγορευθῆ τὴν μεταλλεῖαν, ἐσκόπευε δὲ νὰ λαβῆ παρὰ τῶν μεταλλευτῶν ἀνάλογον τι ποσοστῶν. Ἐπειδὴ δ' ἐν τούτοις ἀνεφάνισθη καὶ ὁ Χιγρίβι προτείνομεν νὰ φανερώσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοὺς χρυσοφόρους τόπους καὶ ἀπαιτῶν ὡς θραβεῖον 500 μόνον λίρας, ὁ Νομάρχης οὐ μόνον εἰς τοῦτο ἔσπευξε, ἀλλὰ καὶ ἐπιστάτην τῶν τόπων τὸν διώρισε καὶ μισθὸν μίαν λίραν καθ' ἑκάστην ἀπεφάνισε, καθὼς καὶ τὴν ἀναγκαίαν εἰς δύο Ἴππους νομήν.

Μετὰ ταῦτα συμβουλευθεὶς τοὺς νομικοὺς περὶ τοῦ πρακτέου ἐθέσπισε νὰ ἀγοραζῆται τῆς χρυσορυχίας ἢ ἀδεία διὰ 30 σελινίων (40 περίπου δραχμῶν.)

Ὁ διορισθεὶς εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τῆς εὐταξίας ἀστυνόμος Κάρολος μόλις ἔχων δέκα ὑπαλλήλους ἀστυνομικοὺς ἐξέδωκεν ἐντὸς τῆς πρώτης μόνον ἡμέρας ὡς διακοσίας ἀδείας, ἔβλεπε δὲ καὶ ἐξύγιζε καθ' ἑκάστην τὸ ἐξαγομμενον μέταλλον ὡς καὶ αὐτὸ τὸ ἀκατέργαστον χρυσόν.

Ἐν γένει δὲ ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν περιτάσεων ἀκητήθησαν ἄκραν εὐπείθειαν εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεως. Τόσον οἱ Ἀγγλοὶ ὑπάρχουσι συνειθισμένοι νὰ σέβωνται τοὺς καλοὺς καὶ δικαίους νόμους καὶ νὰ ἐντρέπωνται τὴν ἀρχήν.

Ἴδου δὲ τί ἀποδεικνύει μάλιστα ἠθικὴν καὶ θεόφοβον Κυβέρνησιν. Ἄν τὸ πρᾶγμα συνέβαινεν εἰς ἡμᾶς, ὁ ἔρρος τοῦ ὑπουργείου ἤθελεν ἐπιμένει νὰ εἰσπράξῃ αὐστηρῶς τὸ τίμημα τῶν ἀδείων εἰς χρῆματα, καὶ πρὶν ἐγχειρήσῃ αὐτὰς τὰς ἀδείας· ἤθελε δὲ τὸ ἀπαιτεῖ ἀδιαφόρως παρὰ πάντων, διὰ νὰ διδανταί πάντοτε παραπῶνον ἀφορμαὶ εἰς τοὺς δυστυχεῖς πολίτας καὶ νὰ αὐξήσῃ πάσαν ἡμέραν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀδικημάτων καὶ καταχρήσεων, ἕως οὗ πληρωθῆ τὸ μέτρον. Ἄλλ' ὁ Ἀγγλος τί ἐπραξε, νομιζόμεν; Εὐχαριστήσῃ νὰ λαμβάνῃ ἀντὶ χρημάτων καὶ ἀπλοῦν ἀκατέργαστον χρυσόν τοῦ αὐτοῦ βάρους μὲ τὸ νόμισμα, τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ λαβῆ. Ἐπειτα, ἐπειδὴ πολλοὶ ἐργάζαι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἀποτύχωσι, δὲν ἐνόμιζε δίκαιον, οὔτε φιλόανθρωπον, οὔτε πολιτικόν νὰ τοὺς γυμνώσῃ, ἀφ' οὗ οὐ μόνον οὐδὲ ἐκέριζαν, ἀλλὰ καὶ κόπους καὶ ἰδρώτας κατέβαλον καὶ χρόνον ποῦτιμον ἐδαπάνησαν. Κατέγραφε λοιπὸν τὰ ὀνόματά των ἀπλῶς, ἂν δὲν εἶχον χρῆματα· ἐλάμβανε δὲ τὸ τίμημα τῆς ἀδείας μετὰ τινὰς ἡμέρας, καὶ τοῦτο πάλιν ὅτι ἐπληροφροεῖτο ὅτι ὁ ἄνθρωπος πραγματικῶς ἐκέρδιτεν.

Ποθεν προέρχεται ἡ διαφορὰ αὕτη μεταξὺ ἄλλης τινὸς ἀδίκου καὶ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τοῦτο; Βεβαίως πρῶτον ἀπὸ τοῦ πνεύμα αὐτοῦ τῆς Ἀρχῆς, ἢ ὅποια φιλοτιμιεῖται καὶ σπουδάζει νὰ εὐχαριστήσῃ τατὰ τὸ δυνατὸν καὶ νὰ εὐκολύνῃ τοὺς πολίτας· ἀλλὰ πηγάει οὐγ' ἦτονον καὶ ἀπὸ τῆν ἐκλογὴν τῶν καλῶν ὑπαλλήλων. Ἐπειδὴ ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις, καθὼς καὶ πάσα ἄλλη τιμία καὶ συνε· ἢ, δὲν προσφέρει τὰ δημόσια λειτουργήματα εἰς τοὺς τυχεύοντας, μόνον διότι συνιστῶνται ὑπὸ δυνατῶν καὶ δωροφάγων, οἱ ὅποιοι πωλοῦσιν ἐπίστε καὶ τὰ ἱερὰ αὐτὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ τὴν συνειδήτην καὶ τὴν πατρίδα καὶ, τι γνωρίζομεν ὅσιον καὶ σεμνόν· ἀλλὰ φηρίζει ὑπαλλήλους ἀνθρώπους ἀνεγνωρισμένους ὡς ἀκριτοῦ χαρακτῆρος καὶ ἔχοντας ἐιδικότητα περὶ τὸ ἔργον. Ὅθεν οὐδέποτε βλίπεις νομοθέτην τὸν ναύτην διδάσκαλον τὸν κλητῆρα, ἐλεγκτὴν τὸν κήρυκον, καθηγητὴν τὸν ἐμπορομασίτην, συναγματοάρχην τὸν ἀστράτευτον, ὑπουργὸν τὸν ἀγραμματοτεχνίτην, ταμίαν καὶ διαχειριστὴν χρημάτων τὸν προδῆλως καταχρεῶν, οὔτε δικαστὴν τὸν ἀδικον καὶ πλεονέκτην.

Διὰ τοῦτο ἐκτὸς προνομίων τινῶν ἀριστοκρατικῶν, τὰ ὅποια βαθμηδὸν ἐκλείπουσιν, ὑπάρχει παντοῦ δικαιοσύνη, ἐπικρατεῖ ὁ νόμος, δὲν περιθάλπονται οἱ ἀνάξιοι, δὲν ἀνταμείβονται οἱ κακοῦργοι, δὲν ἐγκαταλιμπαννοῦνται οἱ λαοὶ εἰς τὴν τύχην διὰ νὰ λιμοκτονήσωσι, καθὼς εἰς τὴν Κίναν καὶ ἄλλα τριαυτὰ δεσποτικὰ βασίλεια· ἀλλὰ γίνεται πρόνοια περὶ αὐτῶν ὡς περὶ τέκνων μῖα· καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ φιλόπονος καὶ νοήμων ἐργάτης εἰς τὴν χρυσορυχίαν τῆς Αὐστραλίας ἐκέρδιαι καθ' ἑκάστην πέντε τοῦλάχιστον λίρας· ὅσοι ὅμως ἦσαν ἀδύνατοι, ἢ ἀνεπιτήθειοι ἤρχοντο καὶ ἀνεχώρου 15, ἢ 20 φράγκα καθ' ἡμέραν ἀποφέροντες.

Ἰδὲ ὅμως καὶ ἄλλην πρόνοιαν καλῆς κυβερνήσεως· Ἐκτὸς τῶν παντοίων ἀταξιῶν καὶ κακοεργημάτων εἰς τὴν Καλλιφορίαν ὑπεριμήθησαν καὶ τὰ ὄνια πάνταν τόντον, ὥστε οἱ ἐργαζόμενοι σχεδὸν ἐλίμωτον, ἢ ἐδαπάνων